

200706006/1.

Datum uitspraak: 3 oktober 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/3173 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 2 augustus 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 december 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 augustus 2007, verzonden op 7 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Sevenster, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Sevenster
Lid van de enkelvoudige kamer

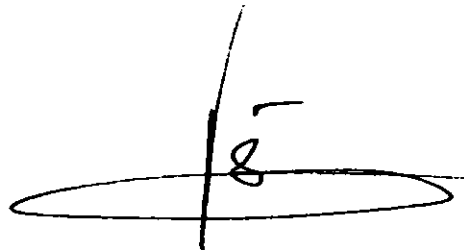
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 oktober 2007

248-490.

Verzonden: 3 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 07/3173

V-nr(s):

uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 2 augustus 2007

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. A. Kurt-Geçoglu te Prinsenbeek,

en

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. M.R. Hoeksema.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 21 december 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 12 juli 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door mr. M. Verger, kantoorgenoot van zijn gemachtigde en vergezeld van I. Jalloh als tolk in de Creoolse taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op _____, de Sierra Leoneanse nationaliteit te bezitten en sedert 18 november 2001 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag, voor zover van belang en samengevat, het volgende aangevoerd. Eiser is afkomstig uit _____ en is van Limba afkomst. In december

Reg.nr(s): AWB 07/3173

blad 2

1998 hebben rebellen van de RUF de woonplaats van eiser aangevallen. Tijdens deze aanval is eisers moeder vermoord. Eiser is door de rebellen meegenomen en is door hen gedwongen om deel te nemen aan gewapende aanvallen op andere dorpen. Eiser heeft tijdens deze aanvallen geplunderd. Eiser heeft in december 2000 kans gezien te ontsnappen. Hij heeft vervolgens in een vluchtelingenkamp bij de Guinese grens verbleven. Daar is hij herkend door een vrouw van wie de echtgenoot door de rebellen van de RUF is vermoord. Eiser werd dagelijks door haar bedreigd. Daarnaast hebben de Guinese autoriteiten het vermoeden gekregen dat er zich rebellen in het vluchtelingenkamp bevonden en werden er door de Guinese autoriteiten bombardementen uitgevoerd. Eiser heeft vervolgens met behulp van een UNHCR medewerker het land van herkomst begin oktober 2001 verlaten.

Bij besluit van 15 augustus 2002 is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000, met ingang van 1 december 2001 en geldig tot 1 december 2004. Op 30 augustus 2004 heeft eiser verzocht om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgd voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 34 Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte niet in het bezit heeft gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Eiser is van mening dat verweerder ten onrechte het ontbreken van documenten aan hem heeft tegengeworpen. Eiser heeft aangevoerd dat hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging vanwege zijn verblijf bij de rebellen. Eiser van mening dat, ondanks het vredesakkoord, eigenrichting door burgers en ex-rebellen nog veelvuldig voorkomt en dat de autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Daarnaast worden ex-rebellen door de overheid vervolgd, aldus eiser. Eiser heeft daarnaast een beroep gedaan op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Eiser vreest vergeldingsacties door burgers die slachtoffer zijn geworden van de acties van de rebellen. Eiser is bovendien van mening dat hij door ex-rebellen zal worden gezien als deserteur. Ten slotte is eiser van mening dat hij vanwege de traumatiserende ervaringen in Sierra Leone in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning asiel wegens klemmende redenen van humanitaire aard. Het overlijden van zijn moeder alsmede zijn substantiële niet-strafrechtelijke detentie bij de rebellen zijn voor eiser (mede) aanleiding geweest voor zijn vertrek uit Sierra Leone. Eiser beroept zich op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, en c, Vw 2000.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Reg.nr(s): AWB 07/3173

blad 3

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw 2000 slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

In artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 kan worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

Volgens artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a die verdragsvluchteling is;
- b die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
- c van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.6 Gelet op het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 overweegt de rechtbank dat verweerder in het voornemen, dat in het bestreden besluit is herhaald en ingelast, heeft opgemerkt dat hij bij brief van 16 september 2002 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft bericht dat het kabinet heeft besloten het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierra Leoneanse nationaliteit te beëindigen. Dit besluit heeft verweerder gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002 inzake Sierra Leone, waarin staat vermeld dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone in het algemeen is verbeterd. Hieruit heeft verweerder afgeleid dat de algehele (veiligheids)situatie in Sierra Leone niet van dusdanige aard meer was dat deze zou leiden tot de conclusie dat het voeren van een beleid van categoriale bescherming in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 nog langer geïndiceerd was. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: AbRS) heeft reeds verschillende malen geoordeeld dat verweerder op basis van vermeld ambtsbericht in redelijkheid tot het besluit heeft kunnen komen om het categoriaal beschermingsbeleid per 16 september 2002 te beëindigen. Nu eiser geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die aanleiding geven tot een andersluidend oordeel, is de rechtbank van oordeel dat verweerder met een verwijzing naar artikel 34 Vw 2000 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van die wet terecht heeft overwogen dat ten tijde van het bestreden besluit de rechtsgrond waarop de verblijfsvergunning aan eiser was verleend, was komen te vervallen. Derhalve heeft verweerder gebruik mogen maken van de aan hem in die artikelen gegeven bevoegdheid om de onderhavige aanvraag af te wijzen.

2.7 Verweerder heeft voorts beoordeeld of aanleiding bestaat om eiser op basis van één

Reg.nr(s): AWB 07/3173

blad 4

van de overige gronden van artikel 29 Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel te verlenen.

In het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat er ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiser geen aanleiding bestond voor het verlenen van een verblijfsvergunning op basis van een andere grond dan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

2.8 Verweerder heeft in het kader van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser ter zitting nader uiteengezet dat eiser onder andere geen reisdocumenten heeft overgelegd om zijn reisverhaal te staven, terwijl hij evenmin in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare gegevens omtrent de reisroute te verstrekken, terwijl dit wel in redelijkheid van hem verwacht mocht worden. Dat eiser, naar hij stelt, hiertoe niet in staat zou zijn gezien de wijze waarop hij is gereisd, is niet afdoende. Het is aan eiser om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk op een dergelijke wijze is gereisd. Verweerder heeft de verklaringen van eiser inzake zijn reisroute derhalve niet aannemelijk gemaakt kunnen achten.

Indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, is dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten'.

Verweerder heeft dan ook reeds op grond van het voorgaande door het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aangetast mogen achten. Nu eiser desondanks meent dat hij bescherming behoeft, heeft verweerder van hem een grotere inspanning mogen verlangen om de noodzaak daartoe aannemelijk te maken. Van het relaas dient een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

2.9 Verweerder heeft zich ter zitting verder op het standpunt gesteld dat uit het bestreden besluit duidelijk blijkt dat het feitencomplex geloofwaardig wordt geacht, maar dat het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens over wat eiser bij terugkeer te wachten staat, niet geloofwaardig is. Daarom heeft verweerder, zoals ter zitting is verklaard, het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig geacht en de aanvraag van eiser op die grond afgewezen.

De rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit het bestreden besluit afdoende blijkt dat verweerder het realiteitsgehalte van de aan de feiten ontleende vermoedens over wat eiser bij terugkeer te wachten staat ongeloofwaardig heeft geacht.

Verweerder heeft aan dit standpunt ten grondslag kunnen leggen dat ten aanzien van de dreigementen van de in het vluchtelingenkamp verblijvende vrouw niet is gebleken van enige gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag. Hiertoe heeft verweerder van belang kunnen achten dat deze vrouw niet behoort tot de autoriteiten of tot derden waartegen geen bescherming mogelijk zou zijn. Daarnaast heeft eiser na ontdekking door deze vrouw nog geruime tijd probleemloos in het vluchtelingenkamp verbleven. Bovendien blijkt uit de door eiser afgelegde verklaringen dat het hem vrij stond om het vluchtelingenkamp te verlaten. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat hij problemen zou krijgen van de zijde van andere burgers in verband met zijn verblijf bij de rebellen, heeft verweerder kunnen stellen dat eiser na zijn verblijf bij de rebellen zes tot zeven maanden probleemloos tussen andere burgers in het vluchtelingenkamp heeft verbleven. Derhalve valt

Reg.nr(s): AWB 07/3173

blad 5

niet in te zien dat eiser zich ook buiten het vluchtelingenkamp niet zou hebben kunnen handhaven. Vorenstaande klemmt te meer nu eiser een marginale rol heeft gespeeld bij de plunderingen en rooftochten tijdens zijn verblijf bij de rebellen en hij bovendien hiertoe werd gedwongen, zoals vele andere gevangenen van de rebellen.

Voor zover eiser heeft aangevoerd dat hij te vrezen heeft voor vervolging, omdat hij na zijn ontsnapping door de rebellen zou worden gezocht, heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat uit de verklaringen van eiser niet is gebleken van enige op de persoon van eiser gerichte negatieve aandacht van de zijde van de rebellen. Niet is gebleken dat eiser na zijn ontsnapping daadwerkelijk door de rebellen werd gezocht. Verweerder heeft hierbij van belang mogen achten dat uit de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002, 31 juli 2003 en 4 maart 2004 blijkt dat sinds september 2001 een vredesproces op gang is gekomen. In de ambtsberichten wordt bericht dat het staakt-het-vuren van het akkoord van Ajuba van november 2000 stand heeft gehouden en dat vele ex-rebellen sinds de start van het ontwapeningsprogramma hun wapens hebben ingeleverd en zijn gedomobiliseerd. Op 18 januari 2002 is de oorlog officieel geëindigd en de regering van Sierra Leone heeft sinds eind 2002 zijn autoriteit over het hele land hersteld. Ten tijde van de inwilligende beschikking van 15 augustus 2002 vormden de rebellen dan ook geen machtsfactor van betekenis meer. Verweerder heeft op grond van deze informatie kunnen stellen dat het geenszins aannemelijk is dat eiser vanwege zijn ontsnapping, door de rebellen zou worden gezocht.

Verweerder heeft zich voorts op het standpunt kunnen stellen dat niet aannemelijk is dat eiser te vrezen heeft van de zijde van de Guinese autoriteiten. Verweerder heeft in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat niet is gebleken van een op de persoon van eiser gerichte negatieve aandacht van de Guinese autoriteiten. De door de Guinese autoriteiten uitgevoerde bombardementen dienen veeleer te worden gezien in het licht van de algemene situatie destijds in Sierra Leone.

Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermoedens van eiser over wat hem bij terugkeer te wachten staat. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de verleende verblijfsvergunning niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees voor vervolging heeft als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. Eiser kon derhalve destijds aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

2.10 Gelet op de vorige rechtsoverwegingen heeft verweerder zich ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser destijds evenmin aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning kon ontlenen. Niet aannemelijk is geworden dat eiser bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Derhalve dreigt bij uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM.

2.11 Verweerder heeft zich naar aanleiding van het beroep van eiser op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, op grond waarvan van eiser in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij hiernaar terugkeert. Het door verweerder ter zake gevoerde beleid is

Reg.nr(s): AWB 07/3173

blad 6

neergelegd in paragraaf C1/4.4 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000).

In het beleid van verweerder is opgenomen dat de betrokken asielzoeker de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring hebben geleid, aannemelijk zal moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten. Hieraan ligt de veronderstelling ten grondslag dat bij een later vertrek de betrokken asielzoeker zich blijkbaar heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en daarom van hem of haar gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De termijn van zes maanden vormt hiernee een omslagpunt in de bewijslastverdeling: bij een vertrek na zes maanden zal een vergunning op grond van het traumatabeleid in beginsel worden geweigerd, tenzij de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk een verband is tussen de gebeurtenis en het vertrek. De betrokkene zal daarvoor feiten en omstandigheden aannemelijk dienen te maken waaruit blijkt dat de betrokkene het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten. Dit beleid komt de rechtbank niet onredelijk voor.

Verweerder heeft ter zitting aangegeven zich niet langer op het (primaire) standpunt te stellen dat het gedwongen verblijf van eiser bij de rebellen niet kan worden aangemerkt als een substantiële niet-strafrechtelijke detentie. Verweerder is echter van oordeel dat eiser ten tijde van de inwilligende beschikking van 15 augustus 2002 niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Verweerder heeft hierbij van belang geacht dat het verblijf van eiser bij de rebellen naar zijn mening niet de aanleiding heeft gevormd voor zijn vertrek uit het land van herkomst.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Voor zover eiser ter zitting heeft aangegeven dat de dreigementen van de vrouw in het vluchtelingenkamp direct verband hielden met zijn verblijf bij de rebellen en dit verblijf bij de rebellen als directe aanleiding voor het vertrek heeft te gelden, wordt het volgende overwogen. Tussen het vertrek van eiser bij de rebellen en zijn uiteindelijke vertrek uit het land van herkomst zit meer dan zes maanden, zodat het, gelet op het op zich naar het oordeel van de rechtbank niet onredelijke beleid van verweerder, aan eiser is om aannemelijk te maken dat er een causaal verband is tussen zijn verblijf bij de rebellen en zijn uiteindelijke vertrek uit Sierra Leone. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiser dit verband niet aannemelijk heeft gemaakt. Hierbij heeft verweerder van belang kunnen achten dat eiser in de zienswijze op het voornemen heeft aangegeven dat de bombardementen, die door de Guinese autoriteiten werden uitgevoerd, de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek. Bovendien heeft eiser er blijk van gegeven zich in het land van herkomst te kunnen handhaven, nu hij na het vertrek bij de rebellen nog ongeveer negen maanden probleemloos, althans zonder noodzaak tot vertrek, in zijn land van herkomst heeft verbleven.

Voor zover eiser in dit kader ter zitting nog heeft aangevoerd dat hij door de rebellen werd gedrogeerd, overweegt de rechtbank dat dit gegeven tardief is ingebracht. Eiser had dit gegeven eerder in de procedure naar voren kunnen en moeten brengen. De rechtbank zal hiernee bij haar beoordeling van het onderhavige geschil dan ook geen rekening houden.

Verweerder heeft zich derhalve in in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser

Reg.nr(s): AWB 07/3173

blad 7

ten tijde van de verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.12 In het bestreden besluit heeft verweerder zich ook op het standpunt gesteld dat de veranderde huidige situatie in Sierra Leone niet kan leiden tot verlening van een verblijfsvergunning op één van de gronden van artikel 29 Vw 2000. De rechtbank is van oordeel dat verweerder hierin kan worden gevolgd. Verweerder heeft hierbij van belang mogen achten dat uit de ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002, 31 juli 2003 en 4 maart 2004 blijkt dat sinds september 2001 een vredesproces op gang is gekomen. In de ambtsberichten wordt bericht dat het staakt-het-vuren van het akkoord van Ajuba van november 2000 stand heeft gehouden en dat vele ex-rebellen sinds de start van het ontwapeningsprogramma hun wapens hebben ingeleverd en zijn gedemobiliseerd. In de ambtsberichten wordt vermeld dat de UNAMSIL in alle districten van Sierra Leone aanwezig is en de overheid vooruitgang heeft geboekt bij de uitbreiding van haar gezag naar de gebieden die eerder door het RUF werden beheerst. Sinds eind 2002 heeft de regering van Sierra Leone haar autoriteit over het hele land hersteld. Blijkens die ambtsberichten hebben de ontwikkelingen in het vredesproces een aanzienlijke verbetering van de mensenrechtensituatie in het land tot gevolg gehad. Eveneens blijkt dat terugkeer in de samenleving plaatsvindt van ex-rebellen en degenen die met hen verbonden waren (ook van de door de rebellen ontvoerden).

De rechtbank is van oordeel dat eiser dit standpunt van verweerder onvoldoende heeft weerlegd en dat uit de door eiser overgelegde stukken en rapportages het tegendeel niet blijkt. Voor zover eiser middels een BBC News-bericht heeft aangevoerd dat rebellen door de Sierraleonse autoriteiten worden vervolgd, overweegt de rechtbank dat dit nieuwsbericht betrekking heeft op de kopsnukken van de RUF-rebellen. Niet is gebleken dat de vervolging door de Sierraleonse autoriteiten zich ook uitstrekt tot diegenen die gedwongen bij de rebellen hebben verbleven.

Derhalve heeft de gewijzigde, verbeterde, situatie in Sierra Leone verweerder geen aanleiding hoeven geven tot een andersluidend oordeel ten aanzien van zijn eerdere standpunt aangaande het recht op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000.

2.13 Op grond van het voorgaande heeft verweerder terecht de door eiser gevraagde verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen.

Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Reg.nr(s): AWB 07/3173

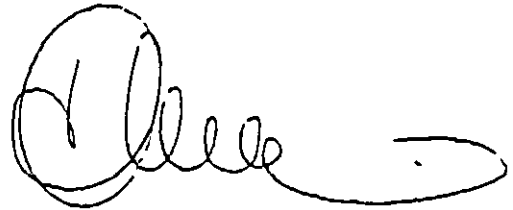
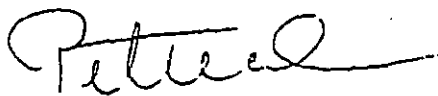
blad 8

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.C.H. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op 2 augustus 2007, in tegenwoordigheid van E.C. Petrusma, griffier.

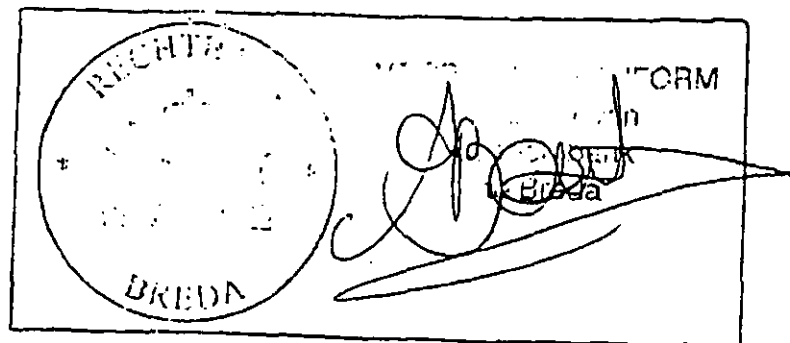
Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 07.08.2007

SCHOVERS*A d v o c a t e n*

Mr. W.F. Schovers*

Mr. I.J. Eizenga**

Mw. mr. E.M.G. van Nuenen

Mw. mr. A. Kurt-Göçgözü

Mw. mr. M. Verger

Mr. J. Elissen

Office Manager:

Mw. S. Kranen

Secretariaat:

Mw. J.M.A. Timp

Mw. M.G.A. Machiels

Mw. C.L.M. Leesmans

Mw. A.C.J. de Zwart

* Specialist: *gouwericht*** Specialist: *Vreemdelingenrecht*

RAAD VAN STATE	
INKOMEN	
4315-C	
22 AUG 2007	
ZAAKNR. 200706006	
AAN:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE
per fax (070-3651380) en gewone post

Inzake: 20070580 MV / / Immigratiedienst 's-Hertogenbosch

Uw referentie: V-nr.

woensdag 22 augustus 2007

Edelachtbare vrouwe, heer,

de heer [naam], geboren op [datum], met de Sierra Leone nationaliteit, verder te noemen appellant, te dezer zake woonplaats kiezende op mijn kantooradres, Markt 38 te Prinsenbeek, Postbus 25, 4840 AA Prinsenbeek, waarvan ondergetekende verklaart tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met het recht van substitutie.

Dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen de in kopie bijgesloten uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage zitting houdende te Breda (verder: de rechtbank) (productie 1), gedateerd te 2 augustus 2007 (AWB nummer 07/3173)

Dat het appelschrift berust op de navolgende grieven:

GRIEF 1

In overweging 2.4 geeft de Rechtbank aan dat:

"Het overlijden van zijn moeder (...) zijn voor eiser (mede) aanleiding geweest voor zijn vertrek uit Sierra Leone. Eiser beroept zich op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder (...) c, Vw 2000".

Toelichting:

Appellant heeft in zijn beroep uitdrukkelijk een beroep op het traumatiseleid gedaan in het kader van de gewelddadige dood van zijn moeder die hij heeft meegemaakt. Dit staat vermeld in het beroepschrift d.d. 16 februari 2007 onder punt 5.1 en 5.5 en in de zienswijze d.d. 31 augustus 2006 onder punt 9. Appellant heeft aangegeven dat deze gebeurtenis voor hem zodanig traumatiserend is geweest dat van hem niet kan worden

SCHOUWERS

Advocaten

gevergd terug te keren naar Sierra Leone. De rechtbank is niet ingegaan op dit onderdeel van het beroep. Appellant is dan ook van mening dat er sprake is van een motiveringsgebrek o.g.v. artikel 3:46 Awb.

GRIEF 2

In overweging 2.11 geeft de Rechtbank aan dat:

"(...) aan eiser om aannemelijk te maken dat er een causaal verband is tussen zijn verblijf bij rebellen en zijn uiteindelijke vertrek uit Sierra Leone. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiser dit verband niet aannemelijk heeft gemaakt. Hierbij heeft verweerder van belang kunnen achten dat eiser in zienswijze op het voornemen heeft aangegeven dat de bombardementen, die door de Guinese autoriteiten werden uitgevoerd, de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek. Bovendien heeft eiser er blijk van gegeven zich in het land van herkomst te kunnen handhaven, nu hij na het vertrek bij de rebellen nog ongeveer negen maanden probleemloos, althans zonder noodzaak tot vertrek, in zijn land van herkomst heeft verbleven."

En in overweging 2.9 stelt de rechtbank dat:

"niet valt in te zien dat eiser zich ook buiten het vluchtelingenkamp niet zou hebben kunnen handhaven".

Toelichting:

1. Zoals appellant in zijn beroepschrift heeft aangevoerd, is er een causaal verband tussen zijn verblijf bij rebellen en zijn uiteindelijke vertrek uit Sierra Leone, ondanks dat hij niet binnen zes maanden na zijn ontsnapping aan de rebellen het land van herkomst heeft verlaten. Appellant heeft namelijk eerst getracht een binnenlands vestigingsalternatief te realiseren. Hij heeft zich gemeld bij het vluchtelingenkamp van de VN nabij de Guinese grens en is daar toegelaten. Na enige tijd bleek echter dat hij zich niet kon handhaven in Sierra Leone, zelfs niet in het vluchtelingenkamp. Ten eerste omdat hij werd bedreigd door een vrouw, die als burger slachtoffer geweest was van de acties van de rebellen, omdat hij werd aangezien als rebel. Ten tweede omdat de Guinese autoriteiten het vluchtelingenkamp bombardeerde. De reden dat de Guinese autoriteiten het vluchtelingenkamp bombardeerde, was omdat zij in de veronderstelling waren dat er RUF rebellen in het vluchtelingenkamp aanwezig waren en dat vanuit het kamp aanvallen werden gepleegd op Guinee. Appellant werd juist gezien als rebel. Zoals uit overweging 2.1 blijkt, was de Rechtbank bekend met dit gegeven, maar is dit niet meegenomen in de besluitvorming. Appellant is derhalve van mening dat er sprake is van een motiveringsgebrek o.g.v. artikel 3:46 Awb.

SCHOUVERS

A d v o c a t e n

2. Door deze twee gebeurtenissen, die beiden zijn gericht op de rebellen, was het voor appellant niet meer mogelijk zich te handhaven in het vluchtelingenkamp. Overigens is het zeer onwaarschijnlijk dat hij zich wel kon handhaven buiten het vluchtelingenkamp. Ten eerste omdat hij zich eigenlijk al niet kon handhaven in het vluchtelingenkamp. Ten tweede omdat in het binnenland geen veiligheidsmaatregelen of bescherming aanwezig was. Daarbij liep appellant het risico weer in handen te vallen van de rebellen, danwel slachtoffer te worden van wraakacties door burgers. Het feit dat appellant toevlucht heeft gezocht in het vluchtelingenkamp, spreekt voor zich dat hij zich buiten het kamp niet kon handhaven.
3. Vermeldingswaardig is tevens dat appellant al een status als vluchteling had, doordat hij in het vluchtelingenkamp is geaccepteerd en heeft verbleven.

De aanleiding van appellant voor het vertrek uit Sierra Leone was het verblijf en de uiteindelijke vlucht bij de rebellen. Appellant heeft zich eerst proberen te handhaven in het land van herkomst, door een binnenlands vestigingsalternatief te realiseren. Dit was echter niet mogelijk, omdat hij werd bedreigd door een burger doordat hij werd gezien als rebel en door de bombardementen door Guinee op het vluchtelingenkamp, omdat daar rebellen aanwezig zouden zijn. Appellant kon zich zowel niet binnen als niet buiten het vluchtelingenkamp handhaven, derhalve is hij uit zijn land van herkomst gevlucht. Concluderend heeft de rechtbank ten onrechte beslist dat appellant zich heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en miskend dat er sprake is van een causaal verband tussen het verblijf bij de rebellen en zijn vertrek uit Sierra Leone.

Conclusie

Gezien bovengenoemde grieven verzoekt appellant U de bestreden uitspraak te vernietigen.

Voorts wordt verzocht de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te veroordelen in de proceskosten.

Uitdrukkelijk wil ik u erop wijzen dat ons kantoor een rekening-courant verhouding met de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Ik verzoek u de griffierechten van deze rekening-courant af te schrijven.

Met vriendelijke groet,

Mr. A. Kuit

